

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2047/2019
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Добрила Милетић, адвокат из ..., против тужене „Halkbank“ АД Београд, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2469/18 од 04.12.2018. године, у седници већа одржаној 11.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2469/18 од 04.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 187/16 од 28.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду бр. .. од 09.03.2016. године, као незаконито и обавезе тужена да тужиоца врати у радни однос и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2469/18 од 04.12.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. ств 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене по уговору о раду од 01.08.2008. године са пратећим анексима (последњи анекс од 23.02.2015. године) и обављао је послове благајника у Филијали у Решењем Извршног одбора тужене од 09.03.2016. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због тога што је у поступку унутрашње ревизије у банци утврђено је да је у периоду од 09.11. до 10.12.2015.године : – у више наврата већим износима задуживао текуће рачуне клијената од износа новца који им је предавао, а разлику задржао за себе, тако што је након извршене новчане трансакције по одласку клијента, новац најпре стављао у фиоку, из које је узимао новчанице и стављао их џеп кошуље, а затим је новац премештао у џеп од панталона; – приликом гашења текућих рачуна није обавештавао клијенте о износу који је остао на рачунима, већ им је давао налоге за потпис, а остатак новца задржао за себе; и да је са рачуна својих родитеља, као повезаних лица, дана 09.10. и 09.11.2015. године, подизао новац и том приликом стављао њихове потписе на налозима за исплату. На тај начин је учинио повреде радних обавеза: – несавесно и немарно извршавање радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду, члана 78. став 2. тачка 1. Колективног уговора и члана 10. став 2. тачка 2. Уговора о раду; – злоупотреба положаја или прекорачење овлашћења из члана 179. став 2. тачка 2. Закона о раду, члана 78. став 2. тачка 2. Колективног уговора и члана 10. став 2. тачка 2. Уговора о раду; – грубо и недолично понашање према другим запосленим руководиоцима и клијентима и другим странкама, као и наношење штете послодавцу из члана 78. став 2. тачка 6. Колективног уговора и члана 10. став 2. тач. 6. и 7. Уговора о раду. Такође, стављено му је на терет да није поштовао радну дисциплину и да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу је упозорењем од 08.11.2016. године и допуном упозорења од 25.01.2016. године, предочено да су испуњени услови за отказ због повреда радних обавеза наведених у оспореном решењу. Тужилац је негирао наводе из упозорења, јер је сматрао да нема доказа да је учинио повреде радних обавеза и радне дисциплине. Потврдио да је подизао новац са рачуна својих родитеља и потписао њихова имена, али да је за те радње имао уредно овлашћење. У току поступка је утврђено да је тужилац извршио наведене радње у време, место и на начин описан у упозорењу и решењу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су оценили да је решење о отказу уговора о раду донело овлашћено лице и одбили тужбени захтев за поништај оспореног решења и враћање на рад.

Према одредби члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе које су у наведеној одредби таксативно наведене: – несавесно или немарно извршавање радне обавезе (тачка 1) и злоупотреба положаја или прекорачење овлашћења (тачка 2.). Исте повреде радних обавеза због којих запосленом може да се откаже уговор о раду предвиђене су чланом 78. ст. 1. и 2. Колективног уговора туженог и чланом 11. став.1. Уговора о раду.

Чланом 78. став 3. Колективног уговора туженог је прописано да непоштовање радне дисциплине од стране запосленог због које банка може запосленом да откаже уговор о раду, сматра се, између осталог, и непоштовање Кодекса пословног понашања

запослених у банци (тачка 20.). Члан 11. став 1. тач. 4. и 5. Уговора о раду, предвиђа да грубо и недолично понашање према другим запосленима, руководиоцима и клијентима и другим странкама, као и наношење штете послодавцу, те наношење штете угледу послодавца, представљају повреду радне обавезе због које послодавац може запосленом да откаже уговор о раду.

Имајући у виду да је тужилац, обављајући посао благајника у банци, у више наврата задужио текуће рачуне клијената већим износима од износа који је исплаћен и да је остварену разлику задржао за себе, те да је са текућег рачуна својих родитеља (повезаних лица) подизао новац и својеручно стављао њихов попис, правиан је закључак нижестепених судова да је тужилац на тај начин учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тач. 1. и 2. Закона о раду и члана 78. Колективног уговора туженог и члана 11. став 1. Уговора о раду, те да је решење о отказу уговора о раду законито донето. Наиме, тужилац је био у обавези да води динарску и девизну благајну, да врши новчане трансакције у готовом новцу, у свим валутама које банка има на својој курсној листи, а приликом исплате морао је клијентима да изда веродостојан исплатни лист, који представља један вид контроле и спречава злоупотребе запослених. Како је тужилац по исплатном листу исплатио мање износе клијентима од износа којима је задужио њихове текуће рачуне, и то у више случајева, што му је било познато, јер је по сопственом исказу разлику у новцу узимао као „част“ коју су му клијенти остављали, и по оцени ревизијског суда, злоупотребио је положај, поступио је несавесно и противно процедури и правилима прописаним општим актима тужене и уговора о раду чиме је повредио углед послодавца, што оправдава доношење решења о отказу уговора о раду. Пре доношења оспореног решења, упозорен је на разлоге за отказ уговора о раду, сагласно члану 180. истог закона, чиме му је омогућено право на одбрану. Како је одбијен тужбени захтев за поништај отказа, тужена није у обавези да тужиоца врати на рад применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Супротно ревизијским наводима, видео надзор код тужене је у функцији контроле рада и безбедности, и у датим околностима, поред извештаја унутрашње контроле банке о раду тужиоца и приговора клијента на његов рад, доказује да је тужилац учинио тежу повреду радне обавезе, због које му је престао радни однос. Осталим наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић